

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΕΠΙ ΠΟΔΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΖΩΝ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

(Από ένα Γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό μεταφράζουμε την παρακάτω ένδιαφέρουσα συνέντευξη, που πήρε ένας ανταποκριτής του στο Λονδίνο, από τον μεγάλο ηθοποιό του κινηματογράφου Τζών Μπαρρूमορ, περσαστικά από την Άγγλική πρωτεύουσα).

ΣΤΕΡ' από μία θριαμβευτική σειρά παραστάσεων έργων του Σαίξπηρ—γράφει ο Παρισινός δημοσιογράφος—ο Τζών Μπαρρूमορ, ο μεγάλος και στο θέατρο και στον κινηματογράφο ηθοποιός, ετοιμάζεται να φύγει από το Λονδίνο, επιστρέφοντας στο Χόλλυγουντ. Ο Μπαρρूमορ εινε ένας από τους λίγους άστρες της θόδης, τους οποίους δεν γνώρισα προσωπικά. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι μου παρουσιάζεστανε μία εξαιρετική ευκαιρία να τον δω από κοντά και να του πάρω μία συνέντευξι.

Όταν όμως παρουσιάστηκα στον αρχιθυρωρό του ξενοδοχείου «Σαθόιας, στο όποιο κατέλυσε ο καλλιτέχνης, και του έ-

νεκίνουσα τον σκοπό της επίσκεψέας μου, εκείνος μου έφριξε ένα θλιμένο συμπόσις.

—Μου φαίνεται, ότι δεν θα κατορθώσετε να δητε τον κ. Μπαρρूमορ, μου ειπε.

—Πώς το ξέρετε; ρώτησα.

—Και πολλοί άλλοι συναδέλφοι σας επεχείρησαν να τον δουν και απέτυχαν στις προσπάθειές τους... Τι τα θέλετε, ο κ. Μπαρρूमορ δεν σας συμπαει εξαιρετικά έσας τους δημοσιογράφους!...

—Μπορείτε, εν πάση περιπτώσει, να μου πητε σε ποίο δωμάτιο μένει;

—Θα τον βρήτε αυτή τη στιγμή στο σαλόνι του πρώτου πατώματος... Αν, όμως, επιχειρήσετε να παρουσιασθήτε μπροστά του, χωρίς ν' αναγγελθήτε...δεν έγγυώμαι τι μπορεί να συμβή... Ο κ. Μπαρρूमορ δεν άστειεύεται, ξέρετε... Εινε ίκανός να...

Μα δεν έμεινα ως το τέλος ν' άκούσω τον αρχιθυρωρό. «Ωρμησας στη μεγάλη σκάλα και σε λίγο θρισκόμουν στο μεγάλο σαλόνι του πρώτου πατώματος. Με μία ματιά μου έφριξα γύρω μου, δεν δυσκολεύτηκα ν' αναγνωρίσω τον μεγάλο καλλιτέχνη. Καθότανε μόνος του σε μία γωνιά, σκυθρωπός και κατηφής, με μία τίπια στο στόμα... Μου φάνηκε λίγο καταβεθλημένος, διαφορετικός από τον ευσταλή Μπαρρूमορ της θόδης. Θυμήθηκα όμως ότι έχει κλεισει από καιρό τα πηνήτα κ' έπαμια να παραεξευώμαι για τα γκριζα μαλλιά του και για την κουρασμένη όψη του.

—Χαίρετε, κύριε Μπαρρूमορ!

Είμαι εξαιρετικά εύτυχης για την γνωριμία σας!... ειπα πλησιάζοντας.

Ο ηθοποιός σήκωσε απότομα το κεφάλι του και μου έφριξε ένα θλιμένο, το όποιο, όμολογώ, με πάγασε λίγο στην αρχή!

—Χαίρετε! μου αποκρίθηκε με ύφος κάθε άλλο παρά έγκάρδιο. Ποιός είστε, παρακαλώ;

—Τού ειπα το όνομά μου.

—Και τι δουλειά κάνετε;

Στην έρώτησι αυτή, άπαντησα... με μία άλλη έρώτησι:

—Ποιά εινε τα σχέδιά σας για το μέλλον, κ. Μπαρρूमορ;

Ο Μπαρρूमορ χαμογέλασε. «Έβγαλε την τίπια από το στόμα του, σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και μου άπλωσε το χέρι, λέγοντας:

—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Θα είστε δημοσιογράφος...

—Δεν τολμούσα να σάς το πώ...

—Η άλληθια εινε, ότι δεν συμπαθώ διόλου την τάξι σας... Είστε πιο άτυπόφοροι και από τις μύγες!

—Θέλετε μήπως να φύγω;

—Όχι, όχι... Είμαι πρόθυμος να κάνω για σας μία εξαιρετική και να κουβεντιάσω λίγο μαζί σας, επειδή μου φαίνεστε κάπως διαφορετικός από τους άλλους συναδέλφους σας...

—Είστε πολύ καλός... Πότε φεύγετε για την Αμερική;

—Μά, αύριο το μεσημέρι... Είμαι όποχρεωμένος να γυρίσω

τέσσερα φίλμ ως τα τέλη Σεπτεμβρίου. Η λέξι «θερινές διακοπές» εινε άγνωστη στο Χόλλυγουντ... Και το δυσάρεστο με μνα εινε ότι αναλαμβάνω όποχρεώσεις ανώτερες από τις δυνατόμεις μου... Ο φόβος, επί παραβημιατι, μήπως ή Μέτρο Γκόλντουϊν, στην όποια εργάζομαι τώρα, δώση σ' άλλους όριμέτευς ρόλους που θα ήθελα να τους παίξω έγω, μ' έκανε ν' αναλάβω την όποχρέωσι να γυρίσω τέσσερα φίλμ, μέσα σε τέσσερες μήνες... Ο Θεός ξερει πως θα τα βγάλω πέρα με τόσο δουλειά...

—Ποιά θα εινε αυτά τα φίλμ;

—Δεσμεύομαι από το συμβόλαιό μου να σάς ανακοινώσω την όποθεσί του. Το μόνο που μπορώ να σάς πώ, εινε, ότι και τα τέσσερα φίλμ θα εινε ιστορικά. Και, κατά πάσαν πιθανότητα, το ένα από αυτά θα εινε Βυζαντινή ύποθέσως... «Αν δεν έχετε διαβάσει Βυζαντινή ιστορία, σάς συνιστώ να την διαβάσετε. Εινε σαν ένα καταπληκτικό μυθιστόρημα! Πόσα όδρια, πόσα έγκλήματα, πόσες ραδιογυριές, μά και τι μεγαλειό!...

—Όταν θα τελειώσετε τα φίλμ αυτά, τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Δεν όποφασίσα ακόμα. Η θα κάμω τον γύρο του κόσμου ή θα γράψω μία πολύτομη ιστορία του κινηματογράφου ή θα... παντρευτώ!

—Μήπως την έχετε βρη από τώρα την τυχερή αυτή γυναίκα;

—Ω! δεν θα εινε και τόσο τυχερή!... Πέντε φορές ως τώρα δοκίμωσα να παντρευτώ και τις πέντε φορές διαλύθηκα αν άρραβώνες μου, γιατί ή μηνητές μου εβρισκαν τον χαρακτήρα μου έλειννό και άτυπόφορο...

Και ο Μπαρρूमορ, λέγοντας αυτά, άρχισε να χτυπάει νευρικά το πόδι του.

—Πολλοί έγραψαν για μένα ότι είμυ άπλησίαστος, άκονώνητος, συνέχεις ύστερ' από μία σύντομη παύσι. Ια: δεν έχουω άδικο. Με τη διαφορά, ότι καιθάθος δεν είμαι κακός... Άπεναντίας: είμαι τρυφερός και άδύνατος σαν μικρό παιδάκι. Η παραμικρή, όμως, αντίρρηση που θα μου φέρουν μ' έξαγριώνει. Ένας άνθρωπος με λίγη έστω προσωπικότητα, δεν θα μπορέση να κάνει ούτε μία ώρα μαζί μου... Θα τσακωθώμε από την πρώτη στιγμή... Κάποτε, κόνεψα να σκοτώσω στο στούντιο τον σκηνοθέτη Κλάρενς Μπράουν, επειδή μου έκανε μία παρατήρησι, με ύφος κάπως άπότομο... Τού πέταξα ένα θαρό, μεσαιωνικό κάθισμα στο κεφάλι και τον έζπλωσα κάτω άναίσθητο... Ύστερα, μετανόησα βέβαια για την χειρνομία μου... Ο μόνος άνθρωπος που κατώρθωσε να με δαμάση, ήταν ή Γκρέτα Γκάρμπο. Στο διάστημα που γυριάζατε το «Γκράντ Ότέλ», ουτε έγω δεν έέρω πόσες φορές μου γεννήθηκε ή έπιθυμία να σηκώσω το χέρι μου και να τής δώσω ένα δυνατό μάτσο!...

—Η Γκρέτα εινε, λοιπόν, τόσο πεισματάρα;

—Και κάτι παραπάνω!... ειπε ο Μπαρρूमορ γελώντας. Με τη διαφορά, ότι αυτή η γυναίκα κατώρθωσε να μου έπιθληθη με την παράεξη προσωπικότητά της...

Ο Μπαρρूमορ όσπασε και πάλι, με τα θλιμένατα καρφωμένα άκμαχί σ' ένα σημείο του σαλονίου. Ύποπεύθηκα ένα κρυφό ασθημα και, για νάχω ήσυχη την δημοσιογραφική μου συνέντευξη, ρηφικινόνευσα μία διελή έρώτησι:

—Αφού τελειώσε ή αυνεργασία σας στο «Γκράντ Ότέλ», σε ποίο σημείο σταμάτησαν ή σχέσεις σας με την Γκάρμπο;

Ο Τζών, όμως, μου έφριξε ένα θλιμένο τόσο εκφραστικό, ώστε θεωρήσα φρόνιμο ν' αλλάξω θέμα συζητήσεως:

—Αν ήλους τους σημειρινούς ηθοποιούς του κινηματογράφου, ποιόν θεωρείτε μεγαλειότερο; τόν ρώτησα.

—Αν και ή έρώτησι σας εινε λίγο άδίκρητη, ήστώσο θ' άπαντήσω σ' αυτήν, επειδή έμαθω πάντοτε να φωνάζω τις γνώμεις μου. Από τους άνδρες προτιμώ τον Τσάρλι Τσάπλιν και από τις γυναίκες την Έλσιόσάβη Μπέργκνερ.

—Σαφικά, όμως, ο Μπαρρूमορ χτύπησε το μέτωπό του.

—Ω! με συγγωρείτε! ψιθύρισε. Δεν σας προσέφερα τόσο ώρα κάθισμα... Γιατί δεν κάθεστε, αγαπητέ μου κύριε;

—Σας ευχαριστώ πολύ... μά εινε ώρα να πηγαίω!...

Ο Τζών Μπαρρूमορ και ή Γκρέτα Γκάρμπο, σε μία σκηνή του «Γκράντ Ότέλ»